

Dániel könyve – Huszadik szám

Dániel és a Jelenések könyve: a királyságok felemelkedésének és bukásának prófétai szövetének feltárása

Jeff Pippenger
2023-12-15

White testvér gyakran rámutat arra, hogy a megértésre szoruló prófétai tanítások a királyságok felemelkedése és bukása által vannak szemléltetve.

„A nemzetek felemelkedéséből és bukásából, amint az Dániel és a Jelenések könyvében világosan feltárul, meg kell tanulnunk, mennyire értéktelen a pusztán külső és világi dicsőség. Babilon, minden hatalmával és pompájával együtt, amelyhez hasonlót világunk azóta sem látott,—olyan hatalommal és pompával, amely az akkori emberek szemében oly szilárdnak és maradandónak tűnt,—mily teljesen elmúlt! Mint „a fű virága”, elhervadt. Jakab 1:10. Így veszett el a méd-perzsa birodalom, valamint Görögország és Róma birodalma is. És így vész el mindaz, aminek nem Isten az alapja. Egyedül az maradhat meg, ami az Ő szándékához kapcsolódik, és az Ő jellemét fejezi ki. Az Ő elvei az egyetlen rendíthetetlen dolgok, amelyeket világunk ismer.” Próféták és királyok, 548.

A Dániel és a Jelenések könyvében ábrázolt királyságok „felemelkedése és bukása” a prófécia tanulmányozásának helyes megközelítésében központi jelentőségű. Babilon bukását előképezi Nimród Babelének bukása Mózes első könyve tizenegyedik fejezetében. Azután Dániel könyve ötödik fejezetében Babilon ismét elbukik. A pápaság hatalomra emelkedésének története Kr. u. 538-ban, és az azt követő bukása 1798-ban, szintén előképezi Babilon végső bukását, mert a pápai hatalom prófétailag a lelki Babilon. A pápaság 1798-ban bukott el, és a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezete vázolja fel annak végső bukását. Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenötödik versében a pápaság, amely ott az északi királyként jelenik meg, a maga végére jut, és senki sem segít rajta. Ez akkor történik meg, amikor a kegyelemidő lezárul, mert a tizenegyedik fejezet negyvenötödik verse és a tizenkettedik fejezet első verse ugyanazt a történelmet ábrázolja.

És felüti királyi sátrait a tengerek között, a dicsőséges szent hegyen; de eljut végéhez, és senki sem segít rajta. És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki néped fiaiért áll; és nyomorúságnak ideje lesz az, amilyen még nem volt, mióta nép van, mindaddig az időig; és abban az időben megszabadul a te néped, mindenki, aki beírva találtatik a könyvben. Dániel 11:45; 12:1.

A második angyal üzenete azon a tényen alapul, hogy Babilon kétszer bukott el. A szó szerinti Babilon, amelyet Nimród és Belsazar képvisel, kétszer bukott el, és a lelki Babilon 1798-ban bukott el, majd ismét így lesz, amikor lezárul az emberi kegyelmi idő.

És egy másik angyal követte őt, ezt mondva: Elesett, elesett Babilon, az a nagy város, mert paráznsága haragjának borával minden nemzetet megitatott. Jelenések 14:8.

Babilon bukásának a második angyalnál való megismétlése prófétai alapot szolgáltat ahhoz, hogy az Írásokban előforduló szavak és kifejezések megkettőződését a második angyal üzenetének és az Éjféli Kiáltásnak együttes szimbólumaként azonosítsuk. Egyúttal alátámasztja azt az elvet is, amelyet White testvérnő megjelölt, nevezetesen hogy a prófécia tanulmányozása a Dániel és a Jelenések könyvében ábrázolt királyságok felemelkedésén és bukásán alapul. Szemlélteti azt a gondolatot, hogy Babilon bukásának megértéséhez a prófécia tanulmányozójának Babilon valamennyi bukását egybe kell gyűjtenie, „sort sorra,” hogy ezáltal megállapítsa Babilon végső bukásának helyes prófétai üzenetét.

A második angyal üzenetében Babilon kétszeri bukása azon a prófétai szabályon alapul, amely szerint az igazság két tanú bizonyágtételére állapíttatik meg. Babilon bukásának megkettőződése az üzeneten belül azt a prófétai módszertant jelképezi, amelyet a Biblia késői esőként azonosít. Ez a szent módszertan, amely a késői eső, annak az eljárásnak az alkalmazása, hogy a prófécia különböző vonalait „sorta sort” egymással összekapcsoljuk. Amikor a prófécia tanulmányozója alkalmazza ezt, a módszertan megalapozza a késői eső „üzenetét”. A késői eső üzenete, amely e szent módszertan alkalmazása által állapíttatik meg, ezt követően a második angyal és az Éjféli Kiáltás egyesített prófétai történelmeiben hirdettetik. Ez igaz volt az első angyal mozgalmának történetében, és igaz ma is, a harmadik angyal mozgalmának történetében.

Dániel könyvének negyedik és ötödik fejezete azt a történelmi vonalat ábrázolja, amely magában foglalja Babilon felemelkedését és kezdetét, amelyet a negyedik fejezetben Nabukodonozor képvisel, majd Babilon bukását és végét, amelyet az ötödik fejezetben Baltazár képvisel. Együtt egyetlen prófétai vonalat alkotnak. Az e két fejezet által létrehozott prófétai vonalat rá kell helyezni Dániel elsőől harmadik fejezetéig terjedő része fölé, hogy megalapozza a késői eső üzenetét.

A két fejezet Nebukadneccar bukását és újbóli felemeltetését, valamint Belsazar bukását és pusztulását mutatja be, és így Babilon bukását tárja elénk a vonal kezdetén és végén. A két fejezet által létrehozott prófétai vonal arra a szerkezetre épül, hogy Babilon elbukik, felemelkedik, majd ismét elbukik. Már önmagában ez a tény is azonosítja, hogy e két fejezet a második angyal üzenetét képviseli. A két fejezet a Jelenések tizenharmadik fejezetének földi fenevadja történetét ábrázolja, és ebben a történelemben a második angyal üzenete és az Éjféli Kiáltás kétszer hirdettetik.

Ezért, mielőtt megkezdénénk Dániel könyve negyedik és ötödik fejezetének vizsgálatát, azonosítani fogjuk azt a szent módszertant, amely a késői eső, majd e módszertan alkalmazásával azonosítani fogjuk a késői eső üzenetét.

Az első és a második angyal történetének egyik jelentős jelzőköve a William Miller prófétai értelmezési szabályai által képviselt módszertan volt. E szabályokat emberek arra használták, hogy azonosítsák az Éjféli Kiáltás üzenetét, és ez az üzenet volt az utolsó eső üzenete abban a történetben. A harmadik angyal történetének egyik jelentős jelzőköve a „Prófétai Kulcsok”-ként ábrázolt módszertan. E szabályokat William Miller szabályaival együtt kell használni ahhoz, hogy azonosítsák az Éjféli Kiáltás üzenetét a jelenlegi történelmünkben, és az az üzenet, amelyet most e

szabályok állapítanak meg, az utolsó napok utolsó esőjének üzenete. Miller szabályai a korai esőt képviselik a földi fenevad prófétai történetében, és e szabályok a „Prófétai Kulcsokkal” együtt az utolsó esőt képviselik a földi fenevad prófétai történetében.

A késői eső annak a módszertannak az alkalmazása, amelyet az üzenet létrehozására használnak. Vannak olyanok, akik azért esnek megtévesztésbe, mert a késői eső tapasztalatát keresik anélkül, hogy előbb azt az üzenetet keressék, amely ezt a tapasztalatot létrehozza. A kereszténység pünkösdi egyházai ennek a megtévesztésnek világos példái. Ugyanez a félrevezetett irányultság azok számára is rendelkezésre áll, akik ugyan keresik a késői eső üzenetét, de megtagadják annak a módszertannak a keresését, amely azonosítja és megalapozza a késői eső üzenetét. A helyes módszertan nélkül a helyes üzenet nem azonosítható. A helyes üzenet nélkül a helyes tapasztalat lehetetlenség.

E bibliai tény jelentőségét a legtöbben nem ismerik fel, mert soha nem vették fontolóra annak lehetőségét, hogy a Biblia tanulmányozásának egyetlen helyes módja van, és sok helytelen módja. A Biblia tanulmányozásának helytelen módja — amelyet messze a leggyakrabban választanak — az, hogy az emberek mások véleményére bízzák magukat arról, mit tanít a Biblia. Ez annyira általános probléma az emberek között, hogy minden egyház rendszert szervez e nyájai körében hamisan észlelt szükséglet kezelésére. Ez a hamis szükséglet aztán azt a hamis gyakorlatot szüli, hogy létrehoznak egy vezetői rendszert, amelynek tagjait a bibliai megértés szellemi szakértőiként azonosítják, akik majd helyesen irányítják a képzetlen nyáj értelmezését. A Biblia valóban meghatároz egy igen rendezett rendszert az egyház felépítésére nézve, amely magában foglalja a véneket, prófétákat és tanítókat, a Biblia azonban soha nem hagyja jóvá az egyházi szervezet olyan eltorzulását, amely olyan vezetői rendszert hoz létre, akik felszentelést nyertek annak meghatározására, mi igazság és mi nem az, és ezt követően arra is, ki eretnek és ki nem.

Igyekezzél, hogy Isten előtt megállj mint kipróbált ember, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, helyesen hasogatva az igazság beszédét. 2 Timótheus 2:15.

Az egyházi vezetőnek intenie, feddnie, tanítania kell, és örködni kell a hamis tanításokkal, valamint azokkal szemben, akik e hamis tanításokat terjesztik; nekünk azonban egyenként arra kell törekednünk, hogy „igyekezettel” mutassuk meg magunkat „Isten előtt kipróbáltként”, úgy, hogy „helyesen hasogatjuk az igazság beszédét”. Ennek során ismernünk kell azt a módszertant, amelyet a Biblia az igazság beszédének helyes hasogatására mint helyes utat jelöl meg. Ézsaiás könyve e kérdéseket a késői eső összefüggésében tárja elénk, ezért ott kezdjük vizsgálódásunkat.

Azon a napon meglátogatja az Úr kemény, nagy és erős kardjával Leviatánt, a gyors kígyót, és Leviatánt, a tekergő kígyót; és megöli a sárkányt, amely a tengerben van. Azon a napon énekeljete róla: Kedves bor termő szőlőskert! Én, az Úr, őrzöm azt; minden szempillantásban öntözöm; hogy senki meg ne ártsa, éjjel-nappal őrzöm. Nincs bennem harag: ki állítana elem tövist és gatz a harcban? Áttörnék rajtuk, együttesen megégetném őket. Vagy ragadja meg erősségemet, hogy békességet kössön velem; és békességet fog kötni velem. Gyökeret vernek majd Jákób sarjai; virágzik és kihajt Izrael, és gyümölcscsel tölti be a föld színét. Vajon úgy verte-e őt, amint verte azokat, akik őt verték? vagy úgy ölettetett-e meg, mint azok, akiket ő ölt meg? Mértékkal pereltél vele, amikor kihajtott; megfékezte zord szelét a keleti szél napján.

Ezért így tisztítatik meg Jákób hamissága, és ez minden gyümölcse bűne elvételének: amikor az oltár minden követ olyanná teszi, mint az összezúzott mészköveket, nem maradnak fenn a berkek és a bálványoszlopok. Mégis pusztasággá lesz az erős város, a lakóhely elhagyatottá, és olyan lesz, mint a pusztta: ott legel a borjú, ott heverészik, és lerágja annak ágait. Amikor ágai elszáradnak, letördelik azokat; asszonyok jönnek, és tűzre vetik őket; mert ez értelmetlen nép; azért nem könyörül rajta az, aki alkotta, és aki formálta, nem kegyelmez neki. És leszen azon a napon, hogy az Úr kicsépel a folyó medrétől Egyiptom patakjáig, és ti egyenként szedettek össze, Izráel fiai. És leszen azon a napon, hogy megfűjják a nagy trombitát, és eljönnek azok, akik elveszni készek voltak Asszíria földjén, és a kiűzöttek Egyiptom földjén, és leborulnak az Úr előtt a szent hegyen Jeruzsálemben. Ézsaiás 27:1–13.

Az előző cikkekből ismételtén foglalkoztunk azzal a „zászlóval”, amely felemeltetik, hogy Isten többi gyermekét Babilonból kihívja. Ézsaiás huszonhetedik fejezetének utolsó verse a zászló munkájáról szól, amikor ezt mondja: „megfúvatik a nagy trombita, és eljönnek, akik készek voltak elveszni Asszíria földjén.” Asszíria az utolsó napokban Babilon jelképe, és azok, akik a versben meghallják a figyelmeztető üzenetet, hogy jöjjenek ki Babilonból, eljönnek, és együtt imádják Istent azokkal, akiket a száznegyvennégyezerként ábrázol a prófécia, akik prófétailag „a szent hegyen, Jeruzsálemben” helyeztetnek el.

Az igevers ezt mondja: „és leszen azon a napon.” „Azon a napon”, amely az a nap, amikor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második hangja kihívja Isten többi gyermekeit Babilonból, az egész fejezet kerete. A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második hangja a vasárnaptörvény idején kiált, amikor Tírus paráznájáról megemlékeznek.

És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő hamisságairól. Jelenések 18:4, 5.

Ézsaiás huszonhetedik fejezete azzal kezdődik, hogy megjelöli ugyanazt a napot, amellyel a fejezet zárul is, amikor ezt mondja: „Ama napon megbünteti az Úr kemény, nagy és erős kardjával a leviatánt, a sebesen futó kígyót, a leviatánt, a tekergő kígyót; és megöli a sárkányt, amely a tengerben van.”

A vasárnaptörvénynél kezdődik Isten végrehajtó, megtorló ítélete a sárkány (az Egyesült Nemzetek Szervezete), a fenevad (a pápaság) és a hamis próféta (az Egyesült Államok) királyságai felett. A vasárnaptörvénynél a hamis próféta mint a bibliai prófécia hatodik királysága megdöntetik, és a nemzeti hitehagyás nemzeti romlást eredményez. A vasárnaptörvénynél kezdenek hullani Isten végrehajtó ítéletei a sárkányra, aki a Sátán (és akinek földi királyságát a sárkány jelképezi), a fenevadra és a hamis prófétára. Ez fokozatos büntetés, amely a vasárnaptörvénynél veszi kezdetét. Ézsaiás huszonhetedik fejezetének kezdete és vége a vasárnaptörvény, és a fejezet olyan meghatározott kérdéseket ábrázol, amelyek közvetlen kapcsolatban állnak azzal a történelemmel, amely a vasárnaptörvényhez vezet, és azzal, amely azt követi.

A huszonhetedik fejezetet vizsgáljuk, mert ez állapítja meg a huszonnyolcadik és huszonkilencedik fejezet prófétai keretét. Azokban a fejezetekben megtaláljuk a késői eső mint módszertan

meghatározását, amely lehetővé teszi számunkra, hogy megértsük annak jelentőségét, hogy Dániel negyedik és ötödik fejezetét ráhelyezzük Dániel elsőől harmadikig terjedő fejezeteire. Miután Ésaiás huszonhetedik fejezete azonosítja a sárkány országának fokozatos megbüntetésének kezdetét, feljegyzí, hogy abban az időszakban Isten népének parancs adatik, hogy „énekeljétek neki.” Kinek énekeljétek?

Arra a kérdésre, hogy kiről kell énekelni, a dal címe adja meg a választ, mert ezt kell énekelniük: „a vörösbór szőlőskertjéről, amelyet az Úr őriz.” A szőlőskert története Isten népének története, és ezt Ésaiás először az ötödik fejezetben említi.

Most éneket éneklek kedvesemnek szerelmesem szőlőjéről. Kedvesemnek szőlője van egy igen termékeny halmon. Körülkerítette azt, kiszedte belőle a köveket, beültette nemes vesszővel, tornyot épített közepébe, sőt sajtót is vájt benne; és várta, hogy szőlőt teremjen, de az vad szőlőt termett. Most azért, Jeruzsálem lakosai és Júda férfiai, ítéljétek, kérlek, köztem és szőlőm között. Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem vele? Miért termett vad szőlőt, amikor azt vártam, hogy szőlőt teremjen? Most azért hadd mondjam meg nektek, mit teszek szőlőmmel: elveszem kerítését, és lelegetik; lerontom falát, és eltapossák. Pusztává teszem: nem metszik meg, és nem kapálják fel; tövis és bogáncs nő rajta; a felhőknek is megparancsolom, hogy ne hullassanak rá esőt. Mert a Seregek Urának szőlője Izráel háza, és Júda férfiai az ő gyönyörűségének ültetvénye; jogosságra várt, de íme elnyomás; igazságra, de íme jajkiáltás. Ésaiás 5:1–5.

A vasárnaptörvény válságának történetében Isten népének a szőlőskert énekét kell énekelnie Isten népe előtt, mert az ének ezt mondja: „Most azért, jeruzsálemi lakosok és Júda férfiai! ítéljétek, kérlek, köztem és szőlőm között.” A szőlőskert éneke annak az éneke, amely egy korábbi szövetséges nép félretételét azonosítja, miközben Isten szövetségre lép azokkal, akikről Péter azt mondja, hogy „egykor nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok”. Azt is azonosítja, hogy nem hullott eső a szőlőskertre, ily módon pedig Illés munkájára mutat rá, aki abban az időszakban jön el, és aki egyedül képes esőt adni abban az időszakban. Tudjuk, hogy az ének egy szövetséges nép félretételéről szól, mert a szőlőskert énekét Krisztus az ősi Izráelnek énekelte abban az időszakban, amikor az ősi Izráel félretételét, miközben Isten egyidejűleg szövetségre lépett a lelki Izráellel.

Halljátok meg egy másik példázatot: Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, körülkerítette, borsajtót ásott benne, tornyot épített, majd bérbe adta szőlőműveseknek, és elutazott messze földre. Amikor pedig elközelgett a gyümölcs ideje, elküldte szolgálait a szőlőművesekhez, hogy átvegyék annak gyümölcsét. De a szőlőművesek megragadták szolgálait, egyiket megverték, másikat megölték, a harmadikat megkövezték. Ismét más szolgálakat küldött, többet, mint előbb; és azokkal is ugyanígy cselekedtek. Végül pedig elküldte hozzájuk a fiát, mondván: A fiamat meg fogják becsülni. De amikor a szőlőművesek meglátták a fiút, így szóltak egymás között: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, és ragadjuk el az örökségét. És megragadták őt, kivetették a szőlőn kívülre, és megölték. Mikor azért megjön a szőlő ura, mit cselekszik majd azokkal a szőlőművesekkel? Mondták neki: Azokat a gonoszokat gonoszul elveszti, a szőlőt pedig más szőlőműveseknek adja bérbe, akik idejében megadják neki a gyümölcsöket. Jézus ezt mondta nekik: Sohasem olvastátok az Írásokban: A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szeglet

fejévé; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben? Azért mondom nektek, hogy az Isten országa elvételük töletek, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsseit. És aki erre a kőre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik rá, porrá zúzza azt. Amikor pedig a főpapok és a farizeusok hallották az ő példázatait, megértették, hogy róluk szól. Máté 21:33–45.

Amikor Jézus Isten szőlőjének énekét zengte az ősi Izráelnek, annyira magával ragadta őket az üzenet logikája és ereje, hogy amikor Jézus megkérdezte a kötekedő zsidókat, mit tesz majd a szőlő ura azokkal, akik megölték a Fiút, nem tehettek mást, mint hogy a helyes választ adják, amikor ezt mondták: „A gonoszokat gonoszul elveszti, szőlőjét pedig más munkásoknak adja bérbe, akik megadják néki a gyümölcsöt annak idejében.”

Jézus ezután azonnal újabb versszakkal toldotta meg az énekét, amikor az elvetett kőről énekelt, és válaszukat a záró versszakkal foglalta egybe, amikor így szólt: „Annakokáért mondom néktek, hogy az Isten országa elvételük töletek, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsseit. És aki e kőre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik rá, porrá őrli azt.” A „porrá őrli” kifejezés Ézsaiás huszonhetedik fejezetére visszhangzik, ahol „az oltár minden köve olyan lesz, mint az összezúzott krétakő; a berkek és a bálványképek nem maradnak meg.” Mindkettő Jósiás által véghezvitt megújulási munkára utal, aki azokat jelképezte az utolsó napokban, akik újra felfedezik a „hétszeres időket”, azt a megütközés követ, amely összezúzza azokat, akik nem hajlandók becsesnek tartani azt.

A vasárnap törvény napján, amint azt Ézsaiás huszonhetedik fejezete ábrázolja, azoknak, akik „egykor nem voltak nép”, az Úr vörösboros szőlőjének énekét kell énekelniük. E cikkek gyakran rámutattak arra, hogy nincs harmadik üzenet első és második üzenet nélkül. A vasárnap törvény a harmadik üzenet, és a vasárnap törvény napja magában foglalja az első és a második üzenet történetét. Ézsaiás huszonhetedik fejezetében a vasárnap törvény a Dániel első fejezetében ábrázolt időszakot azonosítja, majd ismét a Dániel elsőől harmadik fejezetéig terjedő szakaszban. Prófétaik értelemben a huszonhetedik fejezetben szereplő vasárnap törvény napja 2001. szeptember 11-ének történetét azonosítja, attól az időtől fogva, amikor az első üzenet erőt nyert, egészen a hamarosan bekövetkező vasárnap törvényig.

A következő cikkben folytatjuk annak az éneknek a vizsgálatát, amelyet a megváltottaknak kell hirdetniük abban az időben, amely elvezet addig a pontig, amikor Róma paráznája megkezdheti saját énekének zengését.

És láttam, és ímé, a Bárány ott állt a Sion hegyén, és vele száznegyvennégyezer, akiknek homlokára az ő Atyjának neve volt felírva. És szózatot hallottam az égből, mint sok vizek zúgását, és mint erős mennydörgés hangját; és hallottam a hárfások hangját, akik hárfáikon játszottak. És mintegy új énekét énekeltek a királyiszék előtt, a négy élőlény előtt és a vének előtt; és senki sem tanulhatta meg azt az énekét, csak a száznegyvennégyezer, akik megváltattak a földről. Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szűzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek váltattak meg az emberek közül, zsengeül Istennek és a Báránynak. És az ő szájukban nem találtatott álnokság; mert feddhetetlenek az Isten királyiszéke előtt. Jelenések 14:1–5.